

stræbelser for at skabe tilfredsstillende økonomiske Vilkaar for de uægtefødte Børn stadig gør sig gældende, giver sig bl. a. Udslag i Statistikken over Dødeligheden blandt Smaabørn. Af 20 000 levendefødte Børn udenfor Ægteskab (10 000 Dreng og 10 000 Piger) døde der saaledes i Femaarsperioden 1926—30 2 270 i det første Leveaar, medens det tilsvarende Tal for Ægtebørn var 1 564.

Ministeriet er af den Formening, at den Ulighed, der ifølge gældende Ret bestaar mellem Børn udenfor Ægteskab og Ægtebørn, er en Uretfærdighed mod de førstnævnte. Børn udenfor Ægteskab bør efter Ministeriets Formening lige saa vel som Ægtebørn have Krav paa de Retsvirkninger, som Lovgivningen anerkender i Forholdet mellem et Barn og dets Forældre. Det egentlige Grundlag for disse Retsvirkninger er det naturlige Slægtskabsbaand, der bestaar mellem Barn og Forældre, og i saa Henseende stiller Forholdet sig ens for de to Slags Børn. Det maa følgelig blive deres Sag, som vil opretholde Forskellen i den retlige Stilling, at give den nærmere Begrundelse af denne og føre Beviset for Nødvendigheden af at bevare denne Forskel. Ministeriet kan imidlertid ikke anerkende, at det, der i saa Henseende har været anført, har en saadan Betydning, at der deri indeholdes tilstrækkelig Begrundelse for at betage Børn udenfor Ægteskab de Rettigheder, som naturligt tilkommer dem. Ministeriet kan saaledes ikke anerkende, at en Ændring i den bestaaende Retstilstand vil medføre nogen Fare for Ægteskabsinstitutionen. Denne indtager utvivlsomt en saa grundfæstet Stilling i vort Samfund, at den ikke behøver den Beskyttelse, som nu formenes at ligge i den gunstigere Behandling af Ægtebørn, og det kan overhovedet næppe antages, at en Ligestille af Børn udenfor Ægteskab med Ægtebørn vil hidføre en Forøgelse af Antallet af Fødsler udenfor Ægteskab. Snarere kunde man tænke sig, at der af den derved skabte nøjere Sammenknytning mellem Moderens og Faderens økonomiske og moralske Ansvar over for Barnet vilde rejse sig stærkere Motiver end tidligere for Forældrene til at legalisere deres Forhold gennem Indgaaelse af Ægteskab. Tænkes kan det vel ogsaa, at de forandrede Retsvirkninger af Faderskabet i visse Tilfælde vil medføre, at der fra Mandens Side vises større Varsomhed ved at indlade sig i Kønforbindelse udenfor Ægteskab. I hvert Fald er det ikke forsvarligt at opretholde den bestaaende Uret mod Børn udenfor Ægte-

skab. Disse er uden Skyld i, at Forældrene har indladt sig med hinanden udenfor Ægteskab. Kilden til deres Krav paa Rettigheder over for Forældrene er lige saa vel som for Ægtebørns Vedkommende selve det ved Befrugtningen og Fødselen skabte naturlige Slægtskab til Forældrene, og intet Samfundshensyn synes tilstrækkeligt til at fratage Børnene de saaledes erhvervede Rettigheder. Set i Forhold til Forældrene maa naturlig Retfærdighed og Billighed ogsaa kræve, at begge Forældre ligeligt tager Ansvaret for Følgerne af den indgaaede Forbindelse.

Det er herefter Ministeriets Opfattelse, at Børn udenfor Ægteskab principielt bør nyde samme Retsstilling i Forhold til begge deres Forældre og principielt stilles paa samme Maade over for Forældrene som Ægtebørn i Forhold til deres Forældre, alene med den Forskel, som ifølge Sagens Natur maa følge af det faktisk bestaaende ægteskabelige Samliv mellem Ægtebarnets Forældre.

Ministeriet er endvidere af den Opfattelse, at Tiden nu er inde til at søge gennemført en Ordning, der giver Børn udenfor Ægteskab alle de Beføjelser, som de ifølge deres naturlige Afstamning har Krav paa. Gang paa Gang har der under Rigsdagens Forhandlinger om dette Spørgsmaal vist sig betydelig Interesse ud fra Retfærdighedssynspunktet for at ændre den almindelige Retsstilling for disse Børn og stille dem paa lige Fod med Ægtebørn eller dog nærme sig dette Resultat. Ministeriet maa formene, at dette Retfærdighedssynspunkt stadig er levende, og at der hersker stærke Ønsker om at naa en endelig tilfredsstillende Løsning. Ministeriet har herved ogsaa haft Opmærksomheden henvendt paa de Nydannelser, der i Løbet af de senere Aar er skabt indenfor de andre skandinaviske Landes Lovgivninger, i Norge ved Børnelovene af 10. April 1915, i Sverige ved et Komplex af Love af 14. Juni 1917, i Island ved en Lov af 27. Juni 1921 og i Finland ved en Lov af 27. Juli 1922. Navnlig den norske og den islandske Lovgivning er naaet meget vidt med Hensyn til Forbedring af Barnets almindelige Retsstilling. Den norske Lov er i Virkeligheden naaet til den principielle Ligestille i retlig Henseende af Børn udenfor Ægteskab med Ægtebørn; i Lovens § 1 udtales det saaledes rent principielt, at et Barn udenfor Ægteskab har samme Retsstilling i Forhold til Faderen som i Forhold til Moderen, saafremt Loven ikke har fastsat Afvigelser herfra; Loven har endvidere indført en obligatorisk Fastslaelse af Faderskabet, og Loven giver Barnet baade Arve-